

WAAROM DOEN WE EIGENLIJK AAN SCHIETSPOORT?

We kennen allemaal de mentale processen en sensatie van het selecteren van een doel, het richten, het zien van een perfect richtbeeld, het overhalen van de trekker, het voelen van de opslag en het horen van de knal gedempt door gehoorbeschermers. Veel schutters weten geen antwoord te geven als hen gevraagd wordt waarom zij aan schieten doen. Een enkeling omschreef het als volgt: "Het is het moment van vervulling van een fantasie". En misschien is dat ook wel zo. Misschien is het een fantasie die realiteit wordt, het hebben van ultieme macht... en de verantwoordelijkheid van het controleren en beheersen ervan. Bovendien is het streven naar perfectie op zich al een doel.

Het terugvallen op een oeroud instinct van bezit is misschien tot op bepaalde hoogte het antwoord dat geldt voor elk gereedschap of voorwerp. Het zijn allemaal werktuigen die we met onze intelligentie gecreëerd hebben om opdrachten te volbrengen die reiken tot ver boven onze normale krachten: boogschieten, het slaan van een bal, het bedienen van grote machines, het rijden in een snelle auto, acrobatiek met een vliegtuig...

Wellicht is dit behoorlijk zware kost voor ons, vrije-tijd psychologen. Misschien schieten ons ook woorden tekort als we dezelfde vraag stellen over bijna alles wat we doen dat ons vreugde schenkt, zoals in het gezelschap zijn, en het houden van, een geliefde en onze kinderen. Misschien schuilt hierin het gevaar van het zijn als de duizendpoot in het fabeltje, die nooit meer in staat was om te lopen nadat hem was gevraagd welke poot hij het eerst verzette.

"Schutter gereed? Attentie..." de schutters zenuwen slopende trance schommelt heen en weer tussen tijd en ruimte totdat eeuwig durend lijkende microseconden doorbroken worden door de... *BEEP!*

Langdurig getrainde mentale programma's, nemen spontaan het commando over van motorische besturingssystemen. Meerdere van 's werelds beste schutters beweren dat de wereld en de wedstrijd op dat moment ophouden te bestaan. Alles verschuift naar een vorm van slow-motion. Plotseling hebben ze alle tijd van de wereld. Ze beschrijven het fenomeen als 'een stap terug nemen en zichzelf zien schieten' en als zij zich nadien ontspannen herinneren zij zich vaak niet meer alle details. Maar als de persoonlijke ervaringen van de schutters de dimensies en grenzen van de realiteit verschuiven, is de realiteit het decor van een fantastische wedstrijd en de motivatie voor een fantastische sport.

Vrij vertaald naar een deel uit het artikel: Why do we shoot
door: Nyle Leatham
American handgunner, augustus 1994

Copyright © 2005 Alle rechten voorbehouden

4 SECONDEN

"Schutter op schietpunt 2, tweede serie vier seconden, bent u klaar?"

Hij corrigeert de stand van zijn voeten ten opzichte van de eerste silhouetschijf. Met de linkerhand plaatst hij het pistool in de rechterhand; hij steunt het pistool tegen de tafel om er een vastere greep op te krijgen.

Het magazijn, reeds gecontroleerd op het aantal van vijf patronen wordt in het pistool geschoven, de slede wordt naar achteren getrokken en losgelaten. Nu rust de eerste patroon in de kamer.

Hij brengt het wapen omhoog en richt de keep-korrel in het midden van de tien-ring van de eerste silhouetschijf. Hij haalt tweemaal diep adem en laat het pistool zakken tot een hoek van vijf en veertig graden, de blik gevestigd op de tien van de eerste silhouetschijf. Hij zegt 'Ja.....' en begint de overvloedige lucht uit te ademen. Hij hoort niets meer, hij is geconcentreerd.

De schijven starten met draaien. De arm heft het wapen, de blik is gericht op de tien. Keep en korrel doemen voor het oog op, het richtbeeld is perfect en het eerste schot klinkt. 1,4 seconden wijst de chronometer van zijn vriend aan: alles gaat goed, denkt deze.

Het oog vangt de tien van de tweede schijf, het lichaam stopt met draaien en keep-korrel staan stil in het midden van de tien. Het tweede schot weerklinkt als op elkaar volgende noten van een symfonie waarvan het pistool de maat aangeeft van deze muziek van vijf schoten in vier seconden.

Het lichaam draait, de keep en korrel staan in het midden van de derde schijf; het oog ziet een volmaakt richtbeeld, het schot gaat af en de blik richt zich op de vierde tien.

Het lichaam stopt; de korrel is iets verklemd naar links van de tien; geen tijd om te corrigeren! De hersenen geven het bevel om te vuren, de vinger gehoorzaamt en opnieuw galmt het schot als muziek in zijn oren.

De blik ziet de tien. De richtmiddelen volgen en stoppen in het centrum. De hersenen, motor en bestuurder van alles, geven het commando dat het laatste schot sneller moet gebeuren.

De vier seconden zijn bijna verstreken. Het schot klinkt. Keep en korrel blijven gericht op de tien, die tenslotte verdwijnt door het draaien van de schijven.

De vier seconden zijn voorbij en de muziek van de schoten galmt na totdat hij wordt verzwolgen door het geroezemoes van de schietbaan. De betovering van de vier seconden is verbroken.

overgenomen uit:
Shooting Sport, april 1974

Copyright © 2005 Alle rechten voorbehouden

ALLE TIJD VAN DE WERELD

Naarmate elk jaar zich aan ons ontvouwd brengt het momenten met zich mee die met de lichtsnelheid lijken te passeren en andere momenten welke eeuwig lijken te duren. Tijdloze momenten waarin de tijd lijkt stil te staan kunnen overal en op elk moment voorkomen. Het kan zijn dat je in een restaurant zit en een extra grote pizza hebt besteld met alles erop en eraan. Tegen de tijd dat je denkt letterlijk te zullen sterven van honger, wordt de bestelling van de mensen aan het tafeltje naast je geserveerd. Plotseling is de ruimte gevuld met de indringende lucht van knoflook, tomaten en kaas. Je observeert ze terwijl ze hun pizza verorberen en ongewild slik je als zij slikken. Je ongeduld groeit evenredig met je verlangen. Binnenkort doe je een moord voor een stukje. De tijd lijkt stil te staan, net als de ober.

Eindeloos lange momenten komen ook voor op de schietbaan. Je score wordt op het grote scorebord genoteerd en het is de hoogste score die je ooit bereikt heb. Andere schutters knallen er ondertussen nog lustig op los en je weet dat ze allemaal proberen om jouw score te verbeteren. Je wacht en kijkt toe terwijl de score formulieren worden ingevuld.

Terwijl je jezelf zo nonchalant mogelijk voordoet en met een medeschutter over wapens en munitie discussieert, manoeuvreer je jezelf in een zo danige positie dat je in staat bent om over zijn schouder naar het scorebord te kijken. Het feit dat je praat en luistert maar geen enkel woord hoort van wat er gezegd wordt is natuurlijk begrijpelijk.

De minuten, die uren lijken te duren, slepen zich langzaam voort totdat het laatste schot gevallen is. Dan is er die lange vreemde stilte totdat de allerlaatste score op het scorebord is aangebracht.

Professor Einstein leerde ons de relativiteitstheorie. Ik beweer niet iets te weten van de ideeën van deze geleerde man. Toch, als ik nadenk over de relatie tussen het passeren van de tijd en verveling of plezier, vraag ik mij af "Zou dit het kunnen zijn waar het allemaal om draait?" Duren minuten en uren werkelijk langer als we ongeduldig, bezorgd of ongeïnteresseerd zijn? En omgekeerd, comprimeert de tijd als we plezier hebben of er naar uit zien? Ik kijk naar mijn horloge. De secondewijzer draait zijn ontelbare rondjes over de wijzerplaat met een constante snelheid. Of toch niet...?

overgenomen uit:
Guns & Ammo, januari 1988

Copyright © 2005 Alle rechten voorbehouden